Taxa poştală plătită in numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 77

JEAN DE LA HIRE

4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Insula fortificată

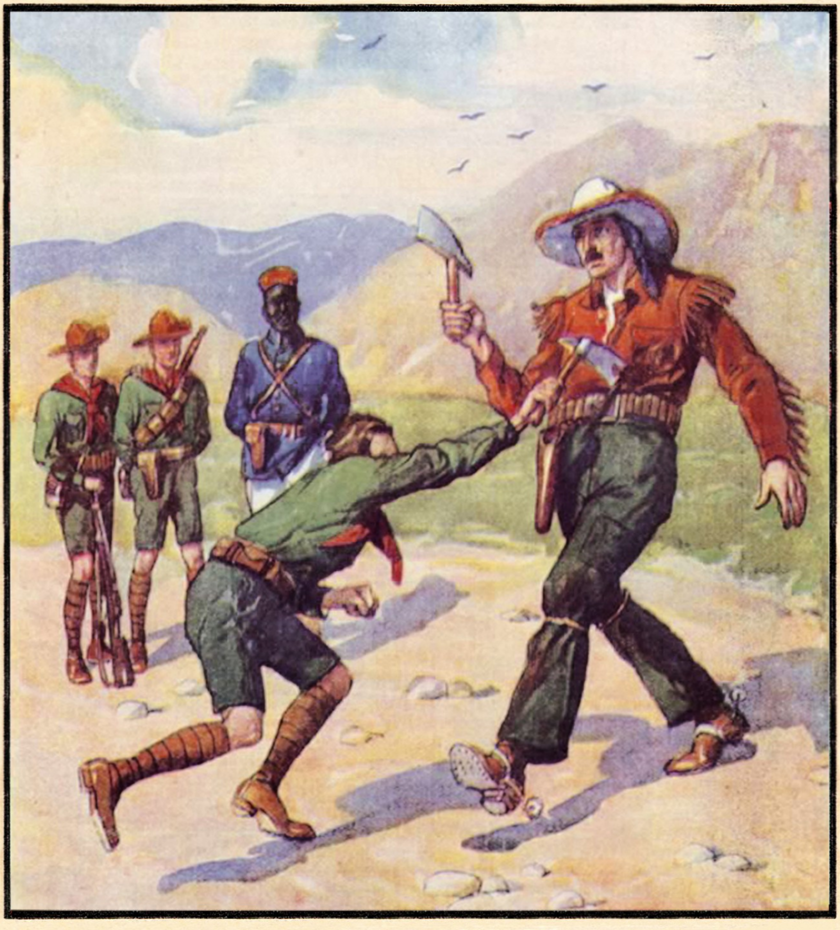

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Jean de la Hire.

CEI TREI CERCETASI

Insula Fortificată.

Nr. 77.

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE.

V.1.0

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I.
Agăţaţi de pom.

— Miliarde de pipe! – exclamă Marius – poziţia noastră nu e de loc comodă!

Şi izbucni în râs.

Pieile-roşii îl privиră stupefiaţi.

Nu mai puţin miraţi fură Raimondo şi Jean Bart: râsul acela şi bucuria erau cel puţin nepotrivite în grozava situaţie în care se aflau.

Erau legaţi fedeleş ca trei salami spate la spate, formând un singur trup cu trei feţe. Agăţaţi la o jumătate de metru de pământ.

Frânghiile care îi legau strâns şi îi uneau laolaltă, fuseseră prinse de o cracă, groasă a unui pom uriaş.

Tinerii se învârteau şi se răsuceau în spaţiu după mişcările care le imprimau pieile roşii adunaţi în jurul lor.

Scena era violent luminată de un mare foc vecin şi de luna plină care strălucea pe un firmament plin de stele.

Cercetaşii erau acolo legaţi de cu seară, expuşi la toate injuriile şi loviturile indigenilor care urlau şi dansau sălbatic împrejurul lor.

În timpul primei părţi a dansului scalpului fuseseră legaţi de stâlpii de tortură şi multe tomahawkuri le şuieraseră pe la ureche, preludiu groaznicelor suferinţe ce li se pregăteau.

Copiii îi împunseseră pe ascuns cu spini şi tot felul de batjocori suferiseră în lungile ceasuri petrecute acolo.

La un moment dat Şarpe-Înaripat, tânărul şef şi interpretul voinţei şefului suprem, Cioc de Vultur, declară terminată prima parte a sărbătorii sălbatice.

A doua parte începuse cu atârnarea de arbore a celor trei victime; atunci începură noi feluri de jocuri: îi făceau să se legene în toate sensurile iar copii se atârnau de picioarele lor, trăgând cât puteau; suferinţele bieţilor cercetaşi era uşor de închipuit.

Râsul lui Mărian era deci cu atât mai de neînţeles atât amicilor cât şi călăilor lor.

— Mă întreb de ce poţi râde! exclamă Raimondo. Ai venit singur să te dai prins, pe câtă vreme dacă erai liber cu Zomba şi cu Ureche-Fină, ai fi putut mai uşor pune ceva ingenios la cale care poate ne-ar fi uşurat situaţia.

— Adevărat – adăugă Jean Bart. Şi am fi putut scăpa pe biata Flora care este închisa în cortul cel mare şi în curând va fi batjocorită de bestia aceia de Cioc de Vultur.

— Aşa! Bine! întrerupse Lombardul. Va să zică nu vă mai încredeţi

în mine, acum? N-aveţi nici o teamă, vă spun şi veţi vedea că Pieile-roşii vor avea curând o surpriză la care nu se vor aştepta...

— Ce surpriză? Poţi să ne o spui deoarece aceste fiare cu chip de om nu înţeleg italieneşte.

— Da! Nu înţeleg limba noastră dar voi vă puteţi trăda dând de bănuit acestor brute, cum bine le zici, care totuşi sunt foarte şireţi. De altfel, în curând, veţi vedea! O învârtitură mai puternică dată de mangaşi, întrerupse vorba.

Cercetaşii începeau să sufere grozav. Frânghiile care îi ţineau legaţi intrau din ce în ce în carne mai ales din cauza blestemaţilor care se atârnau de picioare.

La un moment de pauză, Raimondo reluă:

— Evenimentul pe care îl prevesteşti, dragă Marius, ar fi bine să se întâmple cât mai repede, deoarece dacă mai rămânem multă vreme în poziţia asta, frânghiile ne vor fi paralizat în aşa chip încât chiar dacă s-ar produce o liberare neaşteptată, nu vom fi în stare nu numai să fugim, dar nici măcar să ne mişcăm. Ne va trebui cel puţin un sfert de oră să ne punem sângele în mişcare.

Lombardul îl întrerupse:

— Nu te îngrijora, Raimondo! Te asigur că în cinci minute vei fi satisfăcut! Acum stai liniştit, tu şi Jean Bart, viaţa noastră şi aceia a Florei depinde de felul cum se va întâmpla evenimentul.

După cum ştiu cititorii, Raimondo şi Jean Bart şi tovarăşa lor Flora fuseseră prinşi de Mangaşi, ferocele trib de Piei-roşii şi în vreme ce cei doi tineri erau legaţi de stâlpul de tortură, avură dureroasa surpriză să vadă cum îl aduc şi pe Marius capturat de Mangaşi.

Dar Zomba şi Ureche-Fină erau în libertate.

Şi puneau la cale o îndrăzneală colosală, închipuita de şiretul Milanez care se lăsase capturat de bună voie.

Ce făceau deci abisinianul şi indianul lacustru, în timp ce cei trei erau chinuiţi de sălbatici?

*

*   *

Cititorii îşi amintesc că Marias, Zomba şi Ureche-Fină asistaseră la aşezarea campamentului Pieilor-roşii după ce se refugiaseră pe un mic deluşor.

Lui Marius îi venise o idee pe care o explicase în cele mai mici amănunte tovarăşilor.

Pentru a o executa, lăsase armele şi pălăria şi se apropiase de campament ca şi când ar fi fost în explorare.

Era ce e drept o explorare, dar cu scopul de a fi descoperit de Mangaşi şi a se lăsa prins spre a se apropia astfel de Raimondo şi Jean Bart.

Şi, din înălţimea deluşorului, după stâncile şi tufişurile unde se

ascunseseră, indianul şi Zomba asistaseră bucuroşi la capturarea Lombardului.

Atunci luară măsuri spre a executa ordinele lui Marius.

Zomba îşi scoase sacul din spinare, în care ţinea tot felul de obiecte necesare.

Scoase din el, în primul rând lampa electrică.

Apoi o pereche de foarfece şi o bucată de bumbac alb de mai mulţi metri, pe care o ţineau cercetaşii ca obiect de schimb cu indienii, pentru alimente.

Negrul desfăşură sulul de materie şi tăie o parte după o măsură ce a avea înscrisă pe un carneţel.

Între timp Ureche-Fină coborî versantul posterior al deluşorului până la un boschet unde tăie o lungă cracă noduroasă. Formând cu ea un baston flexibil şi solid: se înapoia cu el la Zomba.

Ascarul îl examină cu satisfacţie:

— E bună! E tocmai lungă şi puternică atât cât îmi trebuie. Ureche-Fină tu eşti liber să te prepari; eu lucrez singur.

Indianul se duse mai departe.

Scoase de la brâu un săculeţ şi îl deschise.

Conţinea câteva pensule şi nişte prafuri colorate.

Vârând pensulele în apă şi apoi în vopsele şi uitându-se într-un ciob de oglindă pe care i-l dase Zomba îşi vopsi figura la fel cu Mangaşii.

După puţină vreme, asemănarea era perfectă; atât ca îmbrăcăminte pe care indianul şi-o drapase ca un adevărat Mangaş cât şi ca desen şi coloare.

Chiar pârul îl înnodase cu un nod în care înfipsese două pene de vultur.

Se duse liniştit şi se aşeză în faţa lui Zomba.

Acesta, ocupat cu munca nu-l simţise venind.

Când îi văzu înaintea sa, aşa travestit tresări crezând că sie găseşte în faţa unui duşman.

Când îl văzu înaintea sa, aşa travestit, tresări fiindcă, în primul moment crezu că se găseşte în faţa unui duşman.

Dar văzu repede de ce era vorba şi începu să râdă amuzat de farsa ce o înghiţise.

— Hug! Hug! zise atunci indianul. Ce crede fratele negru de fratele său roşu?

Zomba îl privi cu admiraţie.

Şi murmura:

— Foarte bine! Foarte bine! Eşti Mangaş perfect.

— Atunci pot pleca?

— Da! E bine. Dar fi atent!

Şi îl urmări cu privirea în timp ce făcea ultimele pregătiri.

Ureche-Fină luă revolverele lui Marius şi Zomba, cele două securi şi

două pumnale pe care le ascunse în pantalonii săi cei largi.

Apoi îşi luă propriile-i arme, carabina, suliţa, un tomahawk şi făcu un gest de adio:

— Fratele meu negru să aibă încredere, fratele indian îl va aştepta în mijlocul perfizilor Mangaşi şi va face la momentul hotărât, ceea ce am hotărât.

— Bine! Bine! Ureche-Fină poate acum pleca!

Şi Zomba se uită cu oarecare grijă dună falsul Mangaş care se îndepărta.

CAPITOLUL II.
Zomba fantomă.

Ureche-Fină spre a ajunge la campamentul Mangaşilor trebui să se dosească după tufişurile care coborau de pe deluşor.

Când ajunse la loc descoperit se trânti la pământ şi se târî până la cercul de cai care formau un soi de barieră îndărătul căreia sentinelele mergeau în sus şi în jos.

Indianul aşteptă ca cea mai apropiată să treacă, apoi se strecură binişor printre cai şi se ridică în picioare dincolo de barieră.

Se îndreptă spre centrul campamentului şi nimeni nu se ocupă de dânsul.

Îl luară drept un Mangaş fiindcă un nou contigent venise în cursul zilei să mărească numărul deja mare de oameni femei şi copii.

Erau cel puţin cinci sute de războinici cu femeile lor şi copiii lor: în mulţimea aceia era greu să se distingă unul de altul, mai ales noaptea.

Ureche-Fină se insinua printre dansatori, luă parte la serbarea care trebuia să preceadă tortura şi încercă să se apropie, încet, încet, fără să fie observat de arborele unde stau agăţaţi cercetaşi.

*

*　　*

Am lăsat pe Zomba singur în vârful deluşorului.

Urmări cu ochii coborârea indianului, apoi se duse la calul său, îi controlă cu grijă harnaşamentul.

Când fu sigur că totul e în ordine şi că nimic nu fusese neglijat, luă craca cea lungă şi o înveli în ştofa albă tăiată după indicaţiile lui Marius.

O aranjă în aşa fel încât, căzând până la pământ, forma o mare mantie, apoi o aşeză cu craca ca o furcă pe gâtul calului legând-o de şea ca să rămână dreaptă.

Abisinul luă apoi lampa electrică şi şi-o legă de un nasture, pe piept.

Apoi încălecă, sub ştofă, care îi cădea de jur împrejur ca un văl mare.

Înainte lăsase o crăpătură spre a putea privi prin ea.

Pânza albă fâlfâia în jurul calului şi călăreţului, cu un efect fantastic, spectral.

Pentru ca animalul să nu vadă şi să urmeze orbeşte după presiunea genunchilor şi a frâului, Zomba îi legă ochii cu o basma roşie pe care o avu la îndemână.

De sigur că înainte de a se sui în şea îşi luase toate armele sale:

carabina, revolverul, securea, cuţitul de vânătoare şi laţul pe care ştim ce bine îl mânuia.

Când i se păru că e gata, apucă cu dreapta frâul şi strânse genunchii spre a porni calul.

Urmă acelaş drum ca şi Ureche-Fină spre a ajunge în tabără fără a fi văzut.

La picioarele dealului, la vreo zece metri de cercul cailor şi al focurilor de veghe alimentate mai mult sau mai puţin bine se opri spre a se orienta.

Alese acel punct al barierei circulare unde focurile erau aproape stinse.

Se găsea deci într-o semiobscuritate mărită de focurile apropiate şi mai ales de lumina ce venea de la focul viu ce ardea în centrul campamentului.

Atunci aprinse lampa şi nu se mai uită prin crăpătură ştiind că atunci când va ajunge într-o zonă viu limitată, transparenţa ţesăturii îi va permite să vadă destul spre a se orienta.

Dădu pinteni calului şi urlă cât îl ţinu formidabilii săi plămâni, groaznicul său strigăt de război.

— Yayaya Uiiiiiiiii!

În acel moment Pieile-roşii îşi încetaseră dansurile şi aşteptau partea a treia a serbării care consista în uciderea victimelor în cele mai grozave chinuri.

Cei trei prizonieri fuseseră daţi jos şi dezlegaţi, păzitorii lor sub conducerea lui Şarpe-Înaripat, se pregăteau să-I lege înapoi la stâlpi.

Unii sălbatici îi înţepaseră cu pumnalele, chinuindu-i în mii de feluri, tăindu-le pielea, bucăţi de păr, aşteptând ca Cioc de Vultur să dea semnalul marilor torturi.

Dar în momentul când tinerii erau conduşi spre parii unde aveau să-şi lase viaţa, izbucni strigătul extraordinar al lui Zomba. Făcând pe toţi să rămână încremeniţi.

Toţi priveau în spre direcţia de unde se auzise înfiorătorul ţipăt.

Atunci, timp de câteva clipe, o spaimă supraomenească ţintui pe sălbatici locului.

Printre strigatele de groază ale indienilor şi nechezatul cailor înspăimântaţi, alerga nebuneşte, un lucru groaznic.

Era o uriaşe masă triunghiulară albă, fâlfâind care avea o vagă formă de om călare.

Cal şi călăreţ, înconjuraţi de o palidă lumină alburie alerga în câmpie.

Din acel lucru fantastic şi îngrozitor, ieşea mereu acelaş strigăt lugubru care înfiora spaţiul:

— Yayava Uiiiii!

În timp ce Pieile-roşii erau terorizaţi de groaznicul spectru. Ureche-

Fină nu pierdu timpul; scoase într-o clipă de sub haine armele ascunse şi le dădu cercetaşilor pe care paznicii nu-i mai supravegheau.

Cei patru tineri cu un salt fură, afară din cerc, natural, pe impresionaţi de apariţia spectrală bine cunoscută lor.

— Flora! Flora! zise Marius.

Pieile-Roşii în jurul lor, ca fascinaţi de fantomă, păreau că numai văd nimic altceva.

Cercetaşii şi indianul alergară nebuneşte în cortul central, intrară, traseră afară pe americana şi alergară cu toţii nebuneşte peste câmp.

Marius prevăzuse totul.

— La stânga! strigă.

Era punctul în care galopa apariţia şi în faţă căreia fugeau Mangaşii, care credeau că este marele spirit rău.

Într-o clipă fugarii se găsiră izolaţi în acea parte câmpiei unde nici un sălbatic nu s-ar fi aventurat să-i urmărească.

Toţi caii Mangaşilor înnebuniţi de panică, rupseră funiile şi alergau care încotro apuca.

Celor trei cercetaşi şi indianului nu le trebuiră mult să prindă cinci şi să le sară în spinare, cu Flora; apoi porniră într-o goană nebună spre deluşor, agăţaţi de coame deoarece caii nu avuseseră şeile pe ei.

Zomba văzu venind spre el grupul de prieteni.

Conform ordinelor bine stabilite întoarse calul şi punându-se în fruntea fugarilor, se înapoiară spre locul unde îi aşteptau caii cu proviziile şi cu ceea ce mai aveau.

La un moment dat, câţiva Mangaşi, văzând fugind prizonierii, se dezmeticiră şi începură să bănuiască că fuseseră păcăliţi într-un chip fantastic.

Cioc de Vultur, mai ales, când zări la o sclipire de foc, pe Flora luată de prizonieri, înţelese că fusese tras pe sfoară.

Atunci începu să strige înnebunit de furie şi alergă să caute un cal.

Şarpe-Înaripat, la exemplul şefului, ordonă războinicilor să se adune.

Dar aceştia erau, în mare parte, încă sub influenţa coşmarului trăit; femeile şi copii urlau, bătrânii încercau zadarnic să-i calmeze, spectrul anunţa cele mai mari nenorociri şi chiar tinerii, îngroziţi, nu mai ascultau pe nimeni.

În cele din urmă, Cioc de Vultur şi Şarpe-Înaripat izbutiră să adune vreo treizeci de Piei-roşii mai puţin fricoşi şi punând mâna pe caii fugiţi, plecară ca vântul să urmărească pe fugari..

Dar aceştia ajunseseră ţinta lor.

Într-o clipa încălecară pe caii lor odihniţi şi plecară în direcţie opusă câmpiei, încrezându-se în instinctul cailor spre a nu-i prăbuşi în prăpăstii.

Împuşcături se auziră în spatele lor; Mangaşii din vârful dealului

trăgeau.

Dar loviturile se pierdeau zadarnic deoarece distanţa între ei şi fugari se mărea văzând cu ochii.

Zomba, se înţelege, îşi scosese linţoliul alb şi strângându-l, îl legase de şea; prăjina o aruncase…

— Ura! – strigă Marius – suntem învingători. Milioane de mii de pipe! Liberi ca aerul! Toţi laolaltă!

Nu-şi mai încăpeau în piele de bucurie. Flora râdea eu lacrămi.

Zomba şi Ureche-Fină scoteau, rând pe rând, strigătul lor special de război; era o cacofonie de care se speriau şi fiarele din pădure.

Din când în când, cercetaţii se întorceau.

Constatau cu plăcere că Mangaşii pierdeau mereu teren şi că în loc să meargă în front, mergeau unul după altul, din ce în ce mai distanţaţi, ceea ce însemna că mulţi cai începuseră să slăbească.

CAPITOLUL III.
Insula fortificată.

Goana nebunească dură toată noaptea.

Când primele lumini ale aurorii roşiră cerul, păru că Mangaşii părăsiseră partida.

Nu se mai vedea nici umbră de urmăritori.

Dar cercetaţii nu ştiau dacă era numai o suspendare momentană sau o renunţare definitivă din partea fioroşilor sălbatici.

Pentru moment erau învingători şi asta era deajuns.

Scăpaseră de cele mai grozave primejdii şi acum puteau respira din plin aerul dulce al libertăţii!

Flora fusese şi ea scăpată de la cea mai grozavă soartă care putea să o aibă o tânără fată albă.

Soarele se ridicase în cerul limpede când cei şase călători ajunseră pe malul fluviului Maragnon.

Aici găsiră piroga ascunsă şi se îmbarcară.

Trebuiau să coboare cât mai repede cursul fluviului înainte ca Mangaşii să le întindă vreo nouă cursă.

După mai multe zile de plutire rapidă, în care iuţeala era datorită deopotrivă puterii curentului şi braţelor puternice ale celor cinci oameni, piroga atinse un punct unde Maragonul lărgindu-se şi încetinindu-şi cursul se resfira. Făcând, în mijloc, o mulţime de insule păduroase.

— Ne oprim aici? propuse Raimondo. Vă mărturisesc că m-aş opri bucuros într-una din aceste insule. Mi se pare că suntem destul de departe de locul unde campează Mangaşii.

— Ce zici Ureche-Fină?

— Da. Pentru că după cât ştiu eu Mangaşii nu s-au coborât niciodată până aici. Cel puţin aşa se spune în satul meu, în privinţa acestor Piei-roşii. Aceste insule sunt numite „O mie de frunze” pentru că, după tradiţie, se zice că sunt tot atât de numeroase ca frunzele unui arbore.

Jean Bart, observa arhipelagul.

Insulele erau destul de înalte deasupra nivelului apelor pentru ca locuitul pe ele să fie sigur şi sănătos, fără ca ele totuşi să prezinte altă particularitate.

Erau toate mai mult sau mai puţin păduroase; pe unele pădurea era aşa de deasă încât părea pădure virgină.

Dar care nu le fu surpriza călătorilor, când trecând pe lângă o insulă cu aspect seducător văzură printr-un luminiş de copaci, o câmpie

destul de întinsă pe care se vedeau corturi de frunze şi crăci şi, în fund, un fel de fort făcut cu trunchiuri de copaci!

— Hug! Hug! exclamă Ureche-Fină. Iată locul extraordinar de care vorbesc Sachemii în satul lacustru! Credeau că e o legendă şi în realitate există; dar acum mi-aduc aminte de cele ce se vorbeşte la noi, seara, când războinicii îşi povestesc faptele lor şi femeile împletesc fibrele de palmier.

Cei trei cercetaşi, Zomba şi Flora ascultau cu atenţie.

Jean Bart, care era la cârmă, îşi aprinse piroga legând-o de un trunchi de copac care era jos pe mal.

Indianul lacustru urmă:

— Da! Da! Acest loc a fost fondat de Figurile-Palide cu haine negre, care au ocupat de mult de tot ţinutul. Spiritul apelor veghează aici; şi nimeni n-a îndrăznit să se aventureze până aici. De altfel, prea puţin credeau în existenţa sa. Nici eu nu credeam, dacă n-aş fi văzut cu ochii mei şi. Dacă nu mi-aş fi adus aminte descrierile auzite de atâtea ori.

— Şi bine! Mii de pipe! N-avem altceva de făcut decât să debarcăm aici. După ce vom fi examinat bine locurile, vom lua o hotărâre.

Toţi fură de aceiaşi părere.

Piroga fu legată, pe mal de un copac; apoi toţi săriră pe pământ.

Aceasta insulă era într-adevăr cea mai frumoasă dintre toate.

Corturile şi fortificaţia, bine construite, situate în punctele cele mai pitoreşti, contribuiau să-i dea un aer de civilizaţie care nu era uşor de găsit în acele regiuni ale Amazonului.

Malurile aveau un brâu de tufişuri care le formau ca o fortificaţie naturală.

Înapoia acestor tufişuri şi a arborilor care acopereau jumătate din insulă, Jesuiţii (pentru că de mult stătuseră, fără îndoială Jesuiţii, aici) înălţaseră. Cele opt corturi-colibe înăuntru palisadei.

Acele colibe erau făcute din crăci împletite şi acoperite cu frunze şi erau comode, atât cât puteau fi, bineînţeles comode. Acest soi de construcţii.

Cercetaşii le vizitaseră unda după alta.

De şi trecuse multa vreme de când locuiseră aici Jesuiţii (care încercaseră în zadar să evanghelizeze ţinutul) totul rămăsese intact, atât din cauza solidităţii şi poziţiei ridicate cât şi a vegetaţiei care le apărase de ruină.

În spre Sud era o mică peninsulă de aproape un hectar. Acoperită în întregime de pădure aşa de deasă încât nu lăsa lumina să pătrundă în interior.

Lângă strâmtul istm care lega peninsula de insulă era micul fort de lemn.

— O mie de mii de pipe! Aici trebuie să fi fast sediul Guvernului, ei?

Când Jesuiţii locuiau această cetăţuie a insulei. O mie de frunze! zise Marius cu ton glumeţ. Cum s-ar zice Quirnalul sau cel puţin Montecitorio!

— Sigur! răspunse Jean Bart zâmbind.

— Şi ia uitaţi-vă ce oameni cumsecade! Au lăsat aici totul, prevăzând că vom veni noi care n-avem de nici unele! Mare lucru să fie cineva om delicat!

— Ce ziceţi – întrerupse Raimondo – dacă ne-am opri aici câtva timp? Sa trăim ca Robinson Crusoe! E o regiune minunată pentru pescuit şi vânat… Chiar o aventură cu indigenii n-ar fi neplăcută după întăririle acestea. Ce spuneţi? De altfel putem să lucrăm în linişte la construcţia unei pirogi mari şi solide care ne-ar sluji să intrăm în Amazonul cel mare sau poate chiar în Ocean. Cu piroga actuală, un voiaj mai de rezistenţă ar sfârşit desigur rău. Nu credeţi că ar fi bine aşa?

— Foarte bună idee! Minunată! Superbă!

Chiar Jean Bart aprobă, însă fără prea mult entuziasm, ideea lui Marius.

Flora, bine înţeles, aprobă şi ea.

Cu toată via ei dorinţă de aşi vedea mai curând patria şi familia, prietenia care o lega de cercetaşi o făcea să aprobe toate dorinţele lor şi să guste chiar din viaţa de emoţii şi de aventuri cu care începuse să se obişnuiască.

— Pentru că toţi sunt de acord – reluă Raimondo fericit că propunerea sa obţine aprobarea unanimă, să vizităm palatul guvernamental, cum zice Marius şi să vedem în ce chip ne putem adapta spre a trăi cât mai comod.

— Să-l vizităm!

Dar luară măsurile obişnuite de siguranţă.

Zomba şi Ureche Fină rămaseră afară, în faţa uşii, spre a supraveghea împrejurimile şi a-şi da seama dacă nici un pericol nu-i ameninţa.

La construirea fortului, Jesuiţii aleseseră trunchiurile cele mai groase spre a nu fi pătrunse de gloanţe; erau legate între ele şi potrivite aşa ca să nu lase nici un spaţiu şi nici un punct slab.

Ferestrele erau zăbrelite; uşa era mică dar solidă şi masivă; acoperişul format şi el din trunchiuri, era învelit în scoarţe impermeabile apei de ploaie, fiind şi în plan înclinat.

Etajul de jos părea destinat depozitului de arme, proviziilor şi muniţiei; sus bucătăria şi sala comună.

Primul etaj servea şi de locuinţă şi de citadelă.

Erau trei încăperi în care vreo zece, cincisprezece oameni puteau să se odihnească. O scară ducea sus pe acoperişul amenajat în formă de terasă.

Construcţia era deci simplu distribuită. Dar era bine socotită pentru a feri pe locuitori de orice surprindere.

Arborii care erau în toate părţile acopereau vederea fortului ori cărui s-ar fi găsit dincolo.

— Acest fort – observă Raimondo – a fost făcut desigur cu intenţiunea de a se apăra. Misionarii au trebuit desigur să sufere atacuri care i-au pus în necesitatea să-şi clădească un refugiu mai sigur decât acela oferit de simple colibe sau de arbori.

— Mii de pipe! E limpede!

— În orice caz – adăugă Jean Bart – a fost bine conceput planul acesta de apărare! Vedeţi că foarte aproape de fort e şi un izvor de apă?

— Da, se poate folosi fără să ieşi din casă.

Într-adevăr, spre a uşura acest lucru, adică spre a lua apă cu o găleată legată de o funie, în caz de asediu, etajul superior depăşea cu oarecare distanţă pe cel inferior şi comunicaţia între ele se făcea cu ajutorul unei scări.

Din acel soi de balcon se putea cineva apleca spre a ajunge cu uşurinţă apa din bazinul de dedesubt şi chiar din râuşorul care făcea înconjurul fortului şi care, prins într-un canal, se pierdea apoi în pădure.

Când exploratorii se aflară pe acoperiş, se convinseră că insula însăşi avea o poziţie foarte avantajoasă.

Era situată într-un grup de alte vreo două zeci insuliţe şi nu era uşor s-o descoperi de oarece bărcile puteau să se apropie oricât de ea şi se putea crede că face parte dintr-o altă insulă de care părea legată.

Canalele de intersecţiune erau aşa construite încât nu se putea preciza dacă era o insulă sau o peninsulă, nici dacă se găsea în mijlocul celorlalte.

— E foarte curios – observă Jean Bart. Canalele care şerpuiesc de toate părţile formează un adevărat labirint. Dacă nu le cunoşti bine, te poţi rătăci şi să te învârteşti în jurul insulelor fără să le poţi deosebi una de alta.

— Într-adevăr, toate seamănă între dânsele!

De pe alt acoperiş se vedea panorama arhipelagului printre frunziş.

După ce-şi isprăviră observaţiile, cercetaşii se coborâră la parter şi ieşiră în spaţiul pătrat închis de toate părţile de arbori.

Găsiră pe Zomba şi pe Ureche-Fină care însă nu observaseră nimic suspect.

CAPITOLUL IV.
Resursele arhipelagului.

După un consiliu sumar, se hotăra să aducă pe umeri piroga până în punctul în care fortul făcea cu cotul fluviului până la locul unde era bazinul, un fel de bastion care domina apele.

Acolo, pusă pe pământ, pe malul canalului, piroga n-ar fi putut fi văzută de indienii care ar fi ajuns eventual până acolo; s-ar fi putut apoi pune pe apă fără să iasă din fort, cu un sistem de pârghii şi frânghii uşor de. Construit.

Trebuie să spunem că în pod era un adevărat asortiment de frânghii în bună stare şi scripeţi de lemn care păreau foarte solizi.

Jean Bart care se îngrijise de toate zise:

— Astfel, dacă vrem, putem să intrăm în fluviu fără să părăsim insula. Ne coborâm de la etajul întâi în pirogă şi n-avem altceva de făcut decât să ne îndepărtăm cu iuţeală, râmând din toate puterile dacă ar fi nevoie.

Şi sub ordinele Ligurului fură făcute preparativele pentru o asemenea necesitate.

Tot restul zilei, tinerii se ocupară cu instalarea completă şi cu aranjarea localului.

Una din camere, cea mai luminoasă din toate, deoarece ivea o fereastră cu zăbrele care se închideau pe dinăuntru, fu rezervată lui Flora.

Zomba şi Ureche Fină fabricară cu ierburi uscate, un fel de saltea pentru tânăra americană..

Celelalte două camere fură împărţite între cercetaşi deoparte şi Zomba şi indianul de alta.

Flora era la mijloc, deci cea mai bine păzită.

Toate camerele se deschideau într-un antreu unde era scara ce ducea la etaj şi la pod.

Uşile fură consolidate, trunchiurile întărite şi barele de închidere, puţin cam avariate de timp, fură schimbate cu altele pe care Zomba le fabrică la iuţeală din arborii buni de lucru de care erau din belşug înconjuraţi.

În seara aceia, foarte obosiţi se culcară devreme şi se odihniră de minune până la ziua albă, după ce se închiseseră bine şi puseseră armele la îndemână.

A doua zi, după o noapte reparatoare de forţe, hotărâră să înceapă cercetarea resurselor alimentare de care putea dispune insula.

Marius, Zomba şi Ureche Fină, în vreme ce tovarăşii rămâneau acasă spre a continua îmbunătăţirile, se duseră să exploreze

arhipelagul spre a-şi da seama de fauna şi flora locală.

Erau, se înţelege, bine înarmaţi şi se îmbarcară în pirogă spre a străbate canalele de la o insulă la alta.

În vreme ce Marius şi Zomba debarcau şi începeau cercetările, Ureche Fina, rămas în barcă, mergea pe lângă maluri cercetându-le şi înaintând paralele cu vânătorii pe care îi aştepta mai sus.

Nu era încă amiaza, în vreme ce Raimondo, Jean Bart şi Flora, aşezaţi liniştiţi pe o bancă din faţa fortului, se odihneau puţin după lucrul ce-l făcuseră, când auziră urletul civetei.

Era semnalul convenit spre a înştiinţa întoarcerea unuia de ai lor; anunţa înapoierea lui Marius şi a celor doi tovarăşi ai săi.

Toţi se ridicară curioşi.

Alergară până la micul canal care se pierdea în spatele fortului şi servea de bază navală piroagei pe care după câteva clipe o văzură sosind cu vânătorii.

— Ah! – exclamă Marius – avem noroc, mii de pipe! Am căzut în paradis! Ia uitaţi-vă ce vă aducem!

Piroga era plină de vânat cu pene şi cu păr, cu peşte, fructe şi legume.

— Şi să ştiţi că nu e decât un acont. Dacă aţi vedea cantitatea de animale în pădure, pe copaci, pe pământ, în apă! Mii de milioane de pipe! Am căzut, cum vă spun, în Paradis!

— Staţi, staţi! strigă Flora râzând, în vreme ce minunatul ei păr de aur, agitat de vânt, îi făcea o aureolă impresionantă frumuseţii ei. Aceasta este treaba mea!

Tânăra americană voia să-şi ia asupra sa direcţiunea serviciului aprovizionării şi a intendenţei.

De altfel chiar în dimineaţa aceia rugase pe Raimondo şi pe Jean Bart să-i rezerve în clădire un fel de cămară în care intenţiona să acumuleze proviziile care erau, bineînţeles, susceptibile să fie păstrate.

Toţi aprobară cu entuziasm înfiinţarea „Direcţiunii aprovizionării” pusă sub o conducere atât de drăgălaşe.

Când piroga fu trasă pe uscat, toţi se apropiară să examineze lucrurile aduse şi aşteptate cu atâta nerăbdare, firească de altfel, după atâtea privaţiuni îndurate.

— Oh! E minunat! exclamă Flora. Aici sunt de toate!

Într-adevăr, într-un pitoresc amestec care făcea să-ţi vină apă în gură, cercetaşii şi tânăra fată vedeau o grămadă de fructe delicioase, exotice, rădăcini de manioc, ananasuri, frunze de mate.

Apoi, în secţiunea „animale de mâncare” cum zicea Marius, erau purcei mici, tineri, broaşte ţestoase, nişte soiuri de iepuri mari, păsări de tot soiul şi o cantitate de peşti variaţi ca forme şi dimensiuni…

— Bravo! Bravo! exclamă Flora bătând din mâini şi sărind în sus de

bucurie.

— Ei bine – întrebă Jean Bart – ce ne faci azi pentru masă, scumpa noastră Flora? Sunt sigur că vânătorii mei sunt aproape morţi de foame! Şi noi de altfel, avem stomacurile goale de un secol! Pentru că dacă ei au vânat toată dimineaţa, noi doi am lucrat sub ordinele tale, aşa că…

— Aşa că meritaţi toată admiraţia şi recunoştinţa mea! conchise americana râzând cu poftă. De aceia, ca să vă recompensez, nu vă cer decât o jumătate de oră de răbdare! Acum voi găti ceea ce va cere cel mai puţin timp. Voi pregăti peştii, câteva păsărele, rădăcinile de manioc care se coc şi se mănâncă ca şi cartofii. Apoi fructe, care nu cer nici o pregătire! Haidem! Zomba, Ureche Fină, puneţi mâna pe toate proviziile şi aduceţi-le în casă. Începem imediat să gătim. Îmi daţi, nu e aşa, o mână de ajutor?

— Cu plăcere, cu plăcere! răspunse Zomba râzând mulţumit.

— Indianul lacustru e la ordinul vostru – zise grav Ureche-Fină.

— Voi ţine socoteală! râse Flora.

Şi începu să alerge spre fort în timp ce cei trei cercetaşi se îndreptau spre un punct al insulei pe care voiau să-l examineze înainte de a se aşeza la masă.

Traversară insula în lărgimea ei şi ajunseră la marginea apei, într-un punct pe care îl ştiau şi care îi făcu să rămână în contemplare.

Era o scobitura circulară, puţin adâncă şi forma o plajă nisipoasă, curată, de un efect extraordinar.

Apa liniştită şi transparentă avea reflexe aurii provocate de mişcările numeroşilor peşti care veneau până acolo.

De jur împrejurul acelui mic golf, malurile acoperite cu muşchi formau un perete pitoresc şi întreg peisajul părea anume făcut pentru satisfacţia oamenilor primitivi.

Iar dinspre pământ, bazinul era adăpostit de priviri indiscrete de o linie de arbuşti stufoşi şi destul de înalţi.

Cercetaşilor le veni o idee şi Marian o exprimă cu voce tare:

— Mii de pipe! Iată-ne în faţa unei piscine naturale. E minunată! Ce aţi zice de o baie?

— Desigur! – exclamă Raimondo – nu numai că o doresc dar îi simt chiar nevoia!

— Şi eu! confirmă Jean Bart.

De multă vreme cercetaşii nu mai gustaseră plăcerile înotului şi de altfel, munca de dimineaţă îi făcea să simtă nevoia unei răcoriri şi a unei băi generale.

Ziua era foarte caldă şi îi invita să intre în apă.

Repede, tinerii se dezbrăcară şi se vârâră în undele liniştite.

La început puteau să umble cu uşurinţă, dar încetul cu încetul, apropiindu-se de locul unde bazinul sfârşea într-un canal simţiră că

pierd piciorul şi începură să înoate.

Raimondo se depărta de prieteni, trecu în canal şi intră în fluviu.

CAPITOLUL V.
Pericolele unei băi.

Romanul se îndepărtase cu câţiva metri de bazin, când simţi o durere foarte vie care părea că provine din muşcătura unui animal.

Acea durere se reînnoi de mai multe ori în câteva secunda şi fu aşa de acută încât nu se putu abţine să nu înceapă să strige.

— Ah! Ah! Ah!

Marius şi Jean Bart care îl auziră, fără să-l vadă, rămânând în bazin, credeau că se îneacă fie din cauza unui cârcel, sau a altui accident sau poate fiindcă era urmărit de vreun crocodil, mai ales că în prima excursie, Lombardul constatase prezenţa a numeroşi caimani.

Alergară deci, înotând cu iuţeală şi văzură pe Raimondo care înota spre ei cât putea mai repede.

Nu văzură nici un crocodil prin vecinătate, nici şarpe boa care ştie să profite de un trunchi plutitor spre a face un drum pe apă.

— Mii de pipe! Nu văd nimic…

— Nici eu!

— Atunci ce ai? strigă nerăbdătorul Milanez către Roman.

Cu vocea frântă de durere, Raimondo care se zbătea făcând multa spumă în jurul său, răspunse:

— Simt că mă muşcă un animal!

Într-adevăr apa se roşea în jurul său. Dovadă că pierdea sânge mult.

Marius şi Jean Bart se repeziră spre el, îl susţinură, apoi se vârâră sub apă spre a vedea ce este.

Dar apa era atât de agitată că nu se putea vedea nimic şi apoi Marius simţi şi el la piciorul stâng o înţepătura violentă.

Sări în sus, ţipând la rândul său şi făcu un salt care îl duse tocmai spre mal.

Raimondo şi Jean Bart ajunseră şi ei în acelaş timp; săriră pe iarbă şi văzură un lucru extraordinar.

Raimondo avea pe coapse o sumedenie de mici răni din care se scurgea sângele.

Şi, în apă, un număr de peştişori cenuşii, cu pântecele portocaliu care voiau să urmărească mereu victima şi se agitau lângă mal ca şi când aşteptau să le vină iar prada în apă.

— Ah! Asta e extraordinar! zise Jean Bart. N-am mai văzut aşa, ceva! Trebuie să prindem un peşte de acesta şi să i-l arătăm lui Ureche-Fină; el care e de pe aici poate ne va explica fenomenul curios.

Micile răni ale lui Raimondo şi Marius erau puţin importante şi la aer

sângele încetă aproape brusc să mai curgă.

Totuşi, în unele locuri, carnea părea smulsă, sfârtecată.

Marius avu ideea să arunce în apă pălăria sa, ţinând-o de curea şi văzu cu bucurie că peştii veneau spre mâna sa pe care o vâra puţin în apă.

Trase repede pălăria şi câţiva peşti rămaseră prinşi.

Atunci alergară cu toţii la locul unde îşi lăsaseră hainele, se îmbrăcară repede.

Apoi se înapoiară acasă.

Flora, în faţa uşii, sta cu cei doi adjutanţi ai săi care improvizaseră un fel de masă, la umbra pomilor.

Văzându-i cam încruntaţi, pricepu că li s-a întâmplat ceva neobişnuit şi le ieşi în întâmpinare, îngrijorată.

Dar Raimondo o asigură cu un gest:

— Nu-ţi fie frică, dragă Flora; dar ni s-a întâmplat un lucru foarte ciudat…

— Ce anume?

— Am fost muşcat de peşti!

— Şi eu.

— De peşti? E de necrezut. Dar grav?

— Sperăm că nu.

Ureche-Fină, care auzise, veni mai aproape.

Examină picioarele goale ale tinerilor şi conchise:

— Aţi fost muşcaţi de caribi!

— Ce fel de animale sunt astea?

— Nişte peşti foarte obişnuiţi în partea aceasta a Amazonului şi cărora le place carnea omenească! Te asigur că dacă ai fi fost departe de mal nu ai mai fi putut scăpa. Aceşti peşti blestemaţi, în mijlocul apei şi în curent, sunt în aşa de mare cantitate că în scurtă vreme te-ar fi acoperit în întregime, sugându-ţi tot sângele din trup. Adaugă şi nesuferita durere de a fi mâncat de viu!

— Ah! O cunosc!

— Şi eu cunosc muşcăturile lor afurisite!

Mergând spre fort precedaţi de Flora care alergase să aducă nişte pansamente, cercetaşii ascultară lămuririle indianului privitoare la ciudatele animale ale căror victime erau să fie.

— Caribii simt atât de feroci şi de numeroşi că indivizii atacaţi în plin fluviu fatal sucombă, înainte de a se înapoia pe uscat, din pricina rănilor şi a sângelui pierdut. Simt numiţi caribi pentru că în limba indiană „carib” înseamnează canibali. Trăiesc în fundul apei unde prezenţa lor nu e băgată în seamă. Dar e deajuns ca unul singur să descopere prada şi o singură picătură de sânge să se ivească pentru ca toată banda să se repeadă cu ferocitate şi sărmana creatură să fie decorată cu dinţii lor triunghiulari.

Deşi rănile lui Raimondo şi ale lui Marius erau dureroase, nu erau grave şi singurul pericol consista în pierderea sângelui.

Totuşi nu reprezenta prea mare lucru deoarece drama durase prea puţin.

Trebuiau tratate rănile spre a nu infecta.

Ureche-Fină, priceput în aşa ceva, dădu lui Flora reţeta unui bun medicament.

Deasupra unui copac de lângă fort, asemănător unei sălcii plângătoare se vedeau nişte cuiburi de culoare cafenie, aparţinând unor furnici verzi ca smaraldul, zise *formica spinicolis*.

Erau făcute din nişte pojghiţe culese de vrednicele insecte pe anumiţi copaci din pădure.

Ureche-Fină ştia că acele foiţe subţiri, aplicate pe o rana o curăţă şi o cicatrizează mai bine şi mai repede ca orice altceva.

Astfel micile răni fură acoperite şi bandajate cu grijă.

După aceia cu toţii se aşezară la masă.

Zomba aduse, într-un serviciu fabricat de el din anumite frunze late şi tari, mâncărurile preparate de Flora şi toţi se străduiră să le facă cinste.

Masa fu veselă şi îmbelşugată.

Fortul proiecta umbra acoperişului său spre satisfacţia călătorilor care vedeau soarele incendiind câmpia şi făcând să strălucească, în depărtare, apele fluviului.

Se vorbi mult despre caribi.

Şi tocmai în după masa aceia o aventură de acelaş gen avertiză pe cercetaşi că nu erau toate roz în insula aceia şi că trebuiau să fie mai atenţi în toate împrejurările.

Zomba, pentru a prepara ceva după prescripţiile lui Flora luase un vas improvizat şi se duse la canalul port să aducă apă.

Dar părându-i puţin turbure, pe margine, din cauza unor raţe sălbatice care se jucaseră acolo, negrul, după ce s-a încredinţat că nu era prin apropiere nici un carib intră în cana! Şi înainta până la punctul unde apa i se părea limpede.

Îi ajungea deja la jumătatea coapsei când deodată se afundă brusc şi începu să facă violente sforţări spre a se înapoia spre uscat.

Se zbătea, căuta să apuce cu mâinile orice obiect din împrejurimi şi se părea că ochii îi ies din orbite.

În cele din urmă ieşi pe mal şi se rostogoli, pradă unor groaznice convulsiuni, urlând cât putea.

Toţi alergară şi îl văzură în starea aceia.

Nimeni nu înţelese nimic, afară de indian, care văzuse alunecând pe spatele negrului un fel de şarpe de apă galben-verzui, lung de aproape doi metri şi gros ca un baston obişnuit.

— Nu vă îngrijoraţi. Ridicaţi pe Zomba şi duceţi-l acasă. A fost atins

de un gimnot, de ţiparul electric al fluviului.

Călătorii cunoşteau acest nume, afară de ascar care continua să se vaite pe jos deşi convulsiunile sale se uşuraseră.

Apoi se calmă şi se aşeză, ajutat de cercetaşi, care îl aşezară la umbră.

Zomba întrebă văitându-se:

— Ce s-a întâmplat? E rău în insula asta! Vai de mine!

Avea o expresie atât de comică atât ca accent cât şi ca figură încât cei de faţă abia îşi putură stăpâni râsul.

Negrul, băiat bun, începu şi el să râdă mai ales că nu mai simţea nici o durere nicăieri.

— N-avea nici o frică – zise Ureche-Fină. Mă însărcinez eu să vă scap şi de caribi şi de gimnoţi şi să curăţ toate apele insulei de aceste animale răufăcătoare.

— Şi cum o să facă acest lucru fratele nostru indian? întrebă Jean Bart.

— Tinerii mei şefi albi or să vadă imediat!

Indianul se duse imediat să culeagă rădăcinile ştiute de el a două plante: le sfărâmă împreună şi scoase din ele un suc care nu era altceva decât o otravă, cunoscută sub numele de barbasc şi de care se serveau indienii din ţinutul Amazonului spre a prinde peşte.

Se duse mai întâi la canal şi apoi la bazin, să arunce acel lichid, urmat de toţi călătorii curioşi să vadă efectul produs.

Otrava abia se dizolvase în apă că şi apăru o mare cantitate de peştişori caribi morţi.

Pe suprafaţă pluteau acum, cu burţile lor portocalii, împreună cu gimnotele ucise care pluteau ca nişte crăci uscate pe apă.

— Ochiu pentru ochiu, dinte pentru dinte! pronunţă grav Ureche-Fină. Aşa zicem noi în pădure.

— Şi noi spunem tot aşa!

— Cred că se zice aşa în toate limbile pământului! conchise Romanul.

— Oamenii nu pot renunţa la plăcerile răzbunării!

— Plăcerile răzbunării sunt pentru noi – reluă indianul lacustru – peştii au voit să vă mănânce pe voi? Acum le-a venit rândul să-i mâncăm noi pe ei!

— Sunt buni monştrii aceştia setoşi de sânge? întreba Flora.

— Excelenţi, Floare de câmp!

Ureche-Fină poreclise cu acest nume pe americana.

Zomba răzbunător, îşi umplu o bluză întreagă cu peştişorii canibali care, asigura ghidul indian, erau cei mai gustoşi peşti din Amazon.

— Dar veninul înghiţit de aceşti peşti nu e periculos pentru noi?

— Nu! Este o otravă nepericuloasă pentru fiinţele care trăiesc pe uscat. E ucigător numai pentru animalele de apă.

Zomba voi să scoată afară şi un gimnot, ca amintire pentru durerea ce i-o pricinuise şi care îl făcuse să vadă stele verzi.

Dar Ureche-Fină îi spuse că avea o carne tare, rea la gust şi îl sfătui să arunce ţiparul în canal, ca un avertisment celorlalţi peşti care ar fi avut gust să se mai agaţe de el.

Şi conchise:

— Toată săptămâna voi reînnoi veninul; aşa vom fi scăpaţi repede de periculoşii noştri vecini.

CAPITOLUL VI.
Gauchoşii pierduţi.

A doua zi, rănile lui Raimondo şi Marius erau cicatrizate, iar Zomba nu-şi mai aducea aminte descărcările groaznice ale tiparului electric.

O noapte de odihnă deplină îi restabiliră pe deplin.

Dar ziua următoare se întâmplă o aventură neaşteptată care avu un epilog tragic.

Era aproape de zece dimineaţa. Ajutat de Zomba şi sub observaţia directă a lui Flora, Marius prepara una din mâncărurile sale faimoase după care trebuia – după spuse lui – să-ţi lingi degetele.

Peştii din lac formau baza substanţială, împreună cu oarecare verdeţuri culese din pădure.

În loc de sare puseră pulbere de puşcă.

Dar cu toate elementele ciudate de care era să se servească, Marius garanta că mâncarea sa va fi delicioasă şi că parfumul ei ar atrage pe nişte europeni la o sută leghe împrejur.

Astfel, în timp ce făcea mâncarea, Milanezul se distra spunând glume, de care râdea tânăra americană şi Zomba care vedea de foc.

Raimondo, Jean Bart şi Ureche Fină şedeau şi examinau arborii din pădurea vecină spre a alege trunchiurile cele mai bune care să servească la construcţia unei mari şalupe. Era o treabă care trebuia imediat făcută.

Pentru navigaţia pe Amazon trebuia ceva mai solid decât piroga; afară de asta mica barcă era prea mică şi uşoară, spre a susţine şase persoane şi bagaje.

Auziră un zgomot care părea că, vine de la nişte lopeţi care izbeau apa din canalul vecin.

— Oh! Oh! – murmura Raimondo – ce o fi?

Şi imediat, cu obişnuita prudenţă învăţată în viaţa lor aventuroasă, cei doi cercetaşi se ascunseră după copaci şi dându-se unul după altul ajunseră pe mal.

Ureche-Fină se târî prin iarbă ca un şarpe, ajungând înaintea lor.

Ceea ce văzură îi miră peste măsură.

Pe canalul de separaţie – larg în acel punct – naviga o mare pirogă conţinând opt oameni.

Dar nu erau indieni ci Figuri-Palide, albi ca şi cercetaşi şi acei albi erau îmbrăcaţi ca *gauchoşii* din pampasurile argentiniene.

Fiecare avea carabina pe umăr şi revolvere mari la brâu.

Cercetaşii şi indianul se consultară repede cu voce înceată regretând că nu au alături şi pe Marius care dădea totdeauna un sfat bun în ocazii dificile.

Dar trebuiau să ia o hotărâre.

Gauchoşii se apropiau cu intenţia evidentă să debarce.

Confirmară acest lucru prin vorbirea lor tare în limba spaniolă, pe care cei trei ascunşi o înţelegeau destul de bine. Raimondo avu o idee.

Se ascunse cu Jean Bart după un trunchi gros şi strigă tare în aceeaşi limbă:

— Ehei! Cei din pirogă! Ole! Ole!

La glasul acesta energic şi neaşteptat, străinii rămaseră nespus de miraţi.

Totuşi opriră piroga şi priviră în direcţia de unde provenea vocea.

Raimondo continuă:

— Cine e?

I se răspunse imediat:

— *Gauchoşi* din pampas cu intenţii bune.

Romanul reluă:

— Ce voiţi? Ce vreţi să faceţi aici? Cum de vă găsiţi într-o regiune atât de îndepărtată de Amazonul de jos de unde veniţi de sigur? Răspundeţi clar şi sincer dacă nu voiţi să primiţi o ploaie de gloanţe!

Tonul tânărului era ameninţător; *Gauchoşii* necunoscând numărul şi puterea invizibililor locuitori ai insulei nu puteau decât să se supună.

Acel ce mai răspunsese, zise:

— Povestea e lungă, mă puteţi auzi bine fără să trebuiască să strig?

— Nu strigaţi! Vă auzim bine. Nu spuneţi lucruri nefolositoare care nu ne pot interesa. Fiţi clari ca să ştim ce atitudine trebuie să avem cu voi.

Gauchosul răspunse:

— Tovarăşii mei şi cu mine ne-am propus să prindem Calul Alb pe care nimeni, de doi ani n-a reuşit să-l prindă. L-am gonit prin câmpii zile întregi şi am intrat în zona Amazonului. Am fost surprinşi de o inundaţie şi a trebuit să facem enorme înconjururi în ţinuturi necunoscute, după ce am pierdut din vedere Calul Alb. Dând de pământ am umblat fără să întâlnim ţipenie de om. În cele din urmă am ajuns la un fluviu. Nişte indieni au încercat sa se lupte cu noi, dar văzând că suntem mai tari, au făcut pace şi ne-au arătat drumul. Au consimţit să ne vândă piroga; am coborât de-a lungul Maragonului sperând să găsim o fermă de unde, cumpărând cai să ne întoarcem în ţinuturile noastre. De un ceas rătăcim în canalele acestea care formează un labirint adevărat. Era tocmai să debarcăm, când v-am auzit. Asta-i totul! Repet, nu avem nici o intenţie rea. Vom fi prieteni dacă voiţi să ne găzduiţi câteva ore şi să ne oferiţi o hrană mai bună decât aceia pe care o mâncăm de atâta vreme.

Omul tăcu. Avea aerul că spusese adevărul.

Dar *gauchoşii* erau bine înarmaţi şi avea mutre de bandiţi puţin

asigurătoare. Cercetaşii se temeau ca nu cumva atunci când ar fi băgat de seamă că aveau de a face cu un număr mai mic să nu-şi schimbe purtarea şi să se dădea la violenţe neaşteptate.

Pe de altă parte nu puteau fi respinşi aşa, cu atât mai mult cu cât ar fi putut să debarce pe neştiute într-un alt moment şi prin altă parte, surprinzându-i pe neaşteptate, ceea ce ar fi fost şi mai rău.

— Nu putem să nu-i primim: dar să băgăm de seamă fiindcă nu-mi plac mutrele astea.

Ureche-Fină zise încet:

— Au mai curând mutre de briganzi decât de *gauchoşi*!

— Fugi la fort şi înştiinţează pe Marius – îi ordonă Raimondo – noi stăm aici să-i primim. Pune armele noastre la îndemână dar să nu se vadă. Eu le voi spune să lase pe ale lor în pirogă sub supravegherea unuia de ai lor; ceilalţi vor debarca liberi şi îi vom conduce la fort, aşa dezarmaţi. E datoria noastră de oameni albi, în aceste ţinuturi sălbatice să dăm ospitalitate oamenilor de aceiaşi rasă cu noi. Dacă sunt bandiţi, cu atât mai rău pentru ei căci vor face cunoştinţă cu gloanţele noastre care după cum ştim greşesc rar ţinta!

Şi în timp ce indianul dispărea târându-se, Raimondo ridică vocea:

— Vă credem şi consimţim să vă ospătăm pentru câteva ore şi să vă dăm indicaţiile necesare spre a vă regăsi drumul. Dar suntem siliţi să luăm oarecari precauţii deoarece în locuri pustii fiecare om poate fi un duşman pentru semenul său! Dacă nu vreţi să fiţi respinşi cu focuri de armă, depuneţi armele în pirogă şi le lăsaţi în paza unuia dintre voi. Ceilalţi pot debarca.

— Caramba! – răspunse Gauchosul ironic – condiţiile sunt cam aspre! Cine ne spune că nu ni se întinde o cursă? Nu, nu. Nu lăsăm armele!

— Atunci păziţi-vă! Vă iau la ochi pălăria din cap!

Omul nu avu timpul să se retragă: pălăria fu perforata în vârf.

Această repeziciune de acţiune curmă orice nesiguranţă.

Omul cu pălăria găurită strigă:

— Nu mai trageţi! Primim condiţiile. Dar ne încredem în onoarea voastră.

— Debarcaţi! Sunteţi în siguranţă! Aici se găsesc italieni cu conştiinţa şi mâinile curate!

După două minute, cei şase argentinieni dezarmaţi erau în faţa fortului.

Marius şi Zomba aşteptau în prag. Amândoi avea revolverele şi securile.

Flora apăru în uşă.

Unul din străini, cu figura mai sinistră decât ceilalţi zise o frază grosolană şi obscenă.

— Ah! – strigă Marius – credeţi că nu pricepem? Ori eşti beat. Ori

eşti o brută! Nu vă mai primim! Înapoi!

Dar se întâmplă ceva neaşteptat.

De sub cămaşa de pânză groasă, *gauchosul* scoase un cuţit mai mare şi se aruncă asupra lui Marius.

Dar Lombardul se feri, strigând:

— Supravegheaţi pe ceilalţi. Eu mă ocup de acesta!

Şeful lor ca să aplaneze oarecum incidentul le ordonă:

— Mâinile sus!

Fu ascultat imediat.

Ureche-Fină şi Flora cu revolverele în mână îi supravegheau. Raimondo, Jean Bart şi Zomba săriră în ajutorul lui Marius. Dar acesta strigă:

— Nu! Lăsaţi-mă singur! E vorba de onoarea mea.

Duelul fu rapid.

Evitând cu un salt atacul. Lombardul trăsni cu securea în capul banditului.

După două ore Gauchoşii după ce mâncară bine, plecară după ce obţinură indicaţiile necesare.

— Să ne păzim, să fim atenţi, căci nu ştim la ce surpriză ne putem aştepta din partea lor! zise Raimondo.

Apoi trecură la masă unde făcură onorurile cuvenite mesei preparate de Flora.

Nimeni nu prevedea tragicele peripeţii care îi aşteptau.

Citiţi urmarea în fascicula No. 78 a **„CELOR TREI CERCETAŞI”** care apare Sâmbătă 28 Aprilie 1934:

Fiarele şi Mangaşii.

16 Pagini EXEMPLARUL În ţară 3 Lei În străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

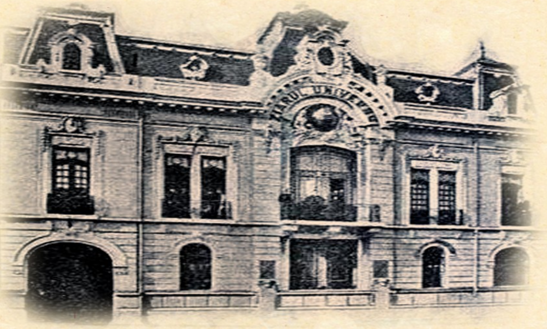

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI